א) לקמן עא:, ב) ויבמות ג. ים) כקומן עמו, כם הפכוחת הג. דש"כן, ג) [לקמן סטו], ד) [לעיל כט: לקמן סו:], ד) [שבת קכא: לעיל כט: ימא פח.ן, ו) נבכורות כא:ן, ו) וכריתות י.ן, ק) ודף כט: לייה ומשנינן שבוע רביעי], ד"ה ומשנינן שבוע רביעי], ע) [וע"ע תוס' יומא ח. ד"ה

הנהות הב"ח

(h) רש"י ד"ה כדחמר י"ד וכו' חיכה שמונה טבילות בלילה: (ב) תר"ה והאיכא כו' הך פירכא דפרישית ומשני: (ג) ד"ה שמט וכר׳ מנחי הור

הגהות מהר"ב רנשבורג

א] תוד"ה עשרים ותמניא וכו' לא מטבלינן להנדה לא. תיבות להנדה לא נמחקו. ונ"ב לה לב"ה כצ"ל:

מוסף רש"י

י ולב״ה דאמרי כו׳ לא בעי טבילה. אבל לקדשים מודו צ"ה, דקי"ל (חגיגה כא.) האונן ומחוסר כפורים לריכין טבילה לקדש, הילכך לאחר שהביאה כפרתה טובלת נחחר שהביחה כפרתה טובנת לקדשים (יקמון שא:). אסור לעשות כן. לשמש זב ביום טבילתה, שמא תבא לידי ספק. שמא מלחה לחחר תשמיש ומתא שסתרה כל מניינה דהא לא הוו נקיים כל שבעה ונמלא משמשת זבה לעיל כמ: וכעי"ז לקמן סו:). דיה לטבילה באחרונה. לאס לעיל כט ג. ליום מ"א. בליל מהכל מיל ז או. כנית מהיכנו מית בעלמא הוא וררורוח ראים.

מכדי ימי טוהר כמה. משכה ספקא דידהו לבתר שבועים קמאי: צישרים ותמניא בדאמרן. אף על גב דכ"ט הויין עם טבילה בא מיי פ"י מהי אסורי שתין ושיחה. ושבועים הרי פ' ומהני ס"ו טבילות כבר טבלה מהן ז' בלילי שבוע שלישי משום הך ספקא דטבולת יום ארוך: דל הני ז' פשו להו שחין נכי חדא. שעדיין לריכה לטבול משום הך ספק חשבי לה אלא ודאי לא חשיב טבילה יתירתא חדא בשבוע כיון שלא

בתוך י׳ שבועים הבחים ול״ה שטבלה

בתוך ג' השבועים הראשונים שבעה

בראשונה וכ"ח בשתים אחרונות הרי

ל"ה ושתין נכי חדא הרי ל"ד: טבילה

יתירתה. עד השתח הוה ס"ד דבחת

לפנינו ביום כגון ביום ר"ח ניסן

ואטבלוה לאורתא ומשכו פ׳ דילה ל׳

מניסן וכ"ט דאייר וכ"א דסיון כלים

פ' יום הרי פ' טבילות בלילות וי"ד

בימים של ב' שבועות הראשונות הרי

ל"ד והשתא מוקמינן שבאת לפנינו

בין השמשות לילה שהוא ר״ח ואטבלה

בההיא ליליא משום ספה סוף טומאה

ומשכי נמי פ' שלה עד כ"א בסיון

כאילו באתה ביום ראש חדש דאיכא

לספוקי דילמא באותו בין השמשות

ילדה והוא מר"ח וההיא טבילה דליל

ראש חדש איתוספא לה נמלאו לה ח'

טבילות בשבוע ראשונה וכ״ח דב׳ וג׳

הרי ל"ו. וקשיה לי המחי נקט בין

השמשות ה"ל לאוקמא שבאת לפנינו

בלילה ומסתברא דלהכי נקט בין

השמשות דדק בלישנא דמתני' דנקט

ג׳ שבועים טהורים הילכך כי איכא

בין השמשות איכא למיקרי יום זה

טהור דשמא בין השמשות יממא הוא

ומיום שעבר הוא והיום הזה כולו

טהור ומיהו טבילותיה משכי עד

שמונים לבד מהך משום דבין השמשות

ספק ליליא: ל"ה. דקאמרי ב"ה

מאי עבידתייהו. ומשני עשרין ותמניא

הויין: כדחמר. י"ד בימים וי"ד

בלילות וכולן משום ספק סוף ימי

טומאה. והוא הדין דלב"ה הוו להו

עשרין ותשע דכיון דאוקמינן שבאה בין

השמשות איכא (א) ט"ו טבילות בלילה

משום ספק בין השמשות והאי דלא

מותבינן ליה לקמיה משום דאותבינן

אחריתי ומשנינן חד בשבוע לא

קמיירי והך נמי חדא בשבוע היא:

האי שבוע ה'. שאינה רואה בו כל

יומא איכא לספוקי בסוף נדה

ומטבלינן לה בכל לילות דשבוע ד׳

ראתה בכל יום ויום ראשון דילמא

תחלת נדה היא וטובלת לסוף שבעה

שהוא ליל ראשון של שבוע ה' וליל שני

נמי טבלה דילמא יום ראשון של שבוע

רביעי מימי טוהר הוא ויום ב' הואי תחלת נדה והאידנא הוי ליל

טבילתה וכן כולהו והוו להו שבעה טבילות. והוא הדין נמי דכל

לילות של שבועים טהורים חיכא לספוקי סוף נדה משום שבוע טמא

שלפניה אלא ב"ה טבילות דלאחר ל"ה דהוא ליל תשמיש לא קחשיב דכל טבילות דב"ה קודם תשמיש נינהו והכי אמר לקמן: בחמניא

ופלגה סגיה. לבד הג' שבועות דטהורה דהה כלין ימי טבילה בסוף

השמשות דיהבינן מומאה הא קתני נקבה ואי לימי מהרה NI I

שבוע ג' דאמבליגן לה פשו להו שתין נכי חדא שתין נכי חדא ותלתין וה' תשעין וד' הויין תשעין וחמש מאי עבידתייהו אמר רב ירמיה מדפתי כגון שבאת לפנינו בין השמשות דיהבינן לה מבילה יתירתא ולב"ה ידאמרי מבולת יום ארוך לא בעי מבילה ל"ה מאי עבידתייהו עשרים ותמניא כדאמרן הך שבוע ה' מטבליגן כל ליליא וליליא אימר סוף נדה היא י' שבועין למה לי בתמניא ופלגא סגי איידי דתנא פלגא דשבוע מסיק ליה יואיידי דתנא שבוע ממא תנא נמי שבוע מהור והאיכא מבילת זבה דלפני תשמיש קחשיב דלאחר תשמיש לא קחשיב ולב"ש רחשיב דלאחר תשמיש ניחשוב גמי מבילת זבה בלידה קמיירי בזיבה לא קמיירי והאיכא יולדת בזוב יולדת בזוב קחשיב זיבה גרידתא לא קחשיב שבועתא קמא דאתיא לקמן לימבלה ביומא דילמא כל יומא ויומא שלימו לה ספורים דידה הא מני יר"ע היא דאמר בעינן ספורים בפנינו סוף שבוע קמא לימבלה חד בשבוע לא קמיירי יומא קמא דאתיא לקמן ליטבלה דילמא שומרת יום כנגד יום היא בזבה גדולה קמיירי בזבה קמנה לא קמיירי ש"מ תלת ש"מ ר"ע היא דאמר בעינן ספורים בפנינו וש"מ סר"ש היא דאמר אבל אמרו חכמים אסור לעשות כן שמא תבא לידי ספק וש"מ מבילה בזמנה מצוה סורבי יוםי בר' יהודה אומר דיה למבילה באחרונה ולא אמרינן מבילה בזמנה מצוה: מתני' אהמפלת ליום מ' אינה חוששת לולד יליום מ"א תשב לזכר ולנקבה ולנדה ירבי ישמעאל אומר יום מ"א תשב לזכר ולנדה יום פ"א תשב לזכר ולנקבה ולנדה שהזכר נגמר למ"א והנקבה לפ"א וחכ"א יאחד בריית הזכר ואחד בריית הנקבה זה וזה מ"א: גמ' למה הוזכר זכר אי לימי

מכדי ימי מהרה כמה הוו שתין ושיתא דל

שבוע פינה תדת. הוה מני למינקט שמע מינה דימי

יתירתה דבין השמשות שבחתה לפנינו פ״ה דההיה

היחה בתנינו אלא טכשיו ונראה כמו

שפי׳ רש״י בתשובתו דב״ה לא חשיב

טבילה דליל תחלת שבוע ג׳ דכיון

דתו לא מטבלינן אולהנדה לא מיקריא

חדה בשבוע הבל לב"ש דמטבילין לה

בלילות לא הוי חדא בשבוע:

והאיבא מבילת זבה. עדיפה

שבועים טהורים ניטבל לה בלילותא

משום נדה דהשתא לא פריך אלא חדא

בשבוע ונראה כגירסת ר"ח דגרים

אי הכי כל שבועים טהורים נמי והיינו

הך פירכא (כ) דפריך ומשני דלפני

תשמיש קחשיב: יומא קמא דאתיא

לקמן נטבלה דילמא שומרת יום היא.

וא"ת והא אמר דחד בשבוע לא

קמיירי וי"ל דהשתא לא הויא חד

בשבוע דהה חיכה נמי טבילה בסוף

שבוע ועוד דמשום חששה דשומרת

יום טובלת גם ביום שני דשמא עכשיו

ראתה כשבאת לפנינו ועוד מטעמא

דשומרת יום נטבלה כל שבוע קמא

דכל יומא מספקא בסוף לידה ולא

סלקא לשימור דאין ימי לידה עולים

לימי ספירת זיבתה ומיהו קשה דהוה

מצי למיפרך מכל שבוע כדפרישית

ולא פריך אלא מיומא קמא:

הוה מני למיפרך דכל

טבילה יתירתא דהויא חדא בשבוע לא קחשיב ואין נראה דהא ב"ש

לידה שאינה רואה בהן אין עולין לספירת זיבתה אלא אר"ת דפשיטא ליה להש"ס שאין עולין דקי"ל כאביי בסוף פרק בנות כותים (לקמן לו.) והוא למ"ד מיע"ל קג"ם ולקמן נפרש בע"ה ותימה דהך ברייתא סברה דלב"ש וב״ה אין עולין ובפרק בנות כותים (שם לה:) גבי פלוגתא דרב ולוי אי שתי מעיינות הן או מעיין אחד איכא ברייתא דלב"ש ולב"ה עולין וי"ל

דתרי תנאי (ג) הוא אליבייהו: ושמע מינה מבילה בזמנה מצוה. כך פסק ר"ח דהלכה כב"ש

וב״ה ותימה דפשיטא דר׳ יוסי בר׳ יהודה יאמר דלא פליגי עליה ב"ש וב"ה ומעשים בכל יום שאין לך אשה טובלת בזמן טבילת נדה ולא בזמן טבילת שומרת יום כנגד יום וזבה

ובפ' בתרא (לקמן דף סו:) נמי אמר מכדי האידנא כולהו ספק זבות שוינהו ניטבלינהו ביממא דז' משמע שלא היו טובלין ביום בשום גדילים כולו יסד דלא כהילכתא דה"נ יסד כר"א (סנהדרין דף מה.) דאמר כל נסקלין נתלין דדריש ריבוי ומיעוט

פעם ש ורבינו אליהו הזקן שיסד באזהרות טבילה בזמנה על ד' וקי"ל דדרשינן כללי ופרטי דהא קיימא לן דקרקע אינה נגזלת:

שמונים והוא באמלע שבוע תשיעי של י׳ שבועים: שבוע. תשיעי טמא הוא: **טבילם זכה.** דכל שבוע טמא איכא לספוקי בזיבה לבד משבוע רביעי שאי אתה יכול לספקו בכך כדפרישית לעיל" שאין זבה אלא לאחר נדות וזו לא ראתה כלום עד הרביעי וכל שבוע טהור איכא לספוקי בימי ספירת זיבתה ובעיא למטבל ביום ז' של כל שבוע טהור: **ר"ע.** דפרק אחרון (נקמן דף סט.): **סוף שבוע ראשון.** ביום השביעי ליטבלה ביום דילמא בין השמשות יום הוא ויום ראשון שבאתה לפנינו טהור ואיכא ז' ספורים לפנינו: **חדא.** טבילה בשבוע לא קמיירי. וה"ה דהוה לן לאותובי לב"ה דליחשוב עוד טבילה יתירתא לטבילות הלילות של ספק לידה הואיל ובין השתשות באתה אלא האי שינויא גופיה אית בה דחדא בשבוע לא קמיירי הילכך לא פריך: בדרבי' המפלה. שליא: ליום מ'. לטבילתה: אינה חוששה לולד. שלא נגמר יצירתו עד שיכלו כל מ' יום: ולנדה. דילמא ליכא ולד. ובגמ׳ מפרש למה החוכר זכר: **משב לזכר.** ז׳ ימי טומאה ואפילו בלידה יבשתא אבל שבועים דנקבה ליכא לספוקי כדקתני טעמא שיצירת נקבה לפ״א: גב" הא קסני נקבה. דה״ל שבועים ויש בכלל מאמים מנה: אי לימי טוהר. להחמיר שלא יהא לה אלא ימי טוהר דוכר:

תום' הרא"ש

ביאה הל"ב סמג לאוין קיא

תשעים וד' הוו. תימה דלקמן פריך דהוו טבילי יתירי והכא פריך (דס"ד) [דחסר] ליה: יומא קמא היא. ולא מצי לשנויי חדא בשבוע לא קא מיירי דהשתא הוי תרי בשבוע חד בתחלת שבוע וחד בסוף שבוע. ועוד שגם יום שני צריכה טבילה משום חששא זו דשמא עכשיו ראתה כשבאתה ועוד דמטעם כשבאותו דעוד המטעם שומרת יום צריכה לטבול שבוע קמא בכל יום דבכל יומא מספקינן לה שמא . עכשיו שלמי שבוע לזכר וספירה דזבה קטנה. ומיהו תימה הוא אם היה יכול להקשות בכל יום ולא הקשה אלא מיומא קמא וגם בשבוע שני צריכה לטבול בכל יום משום חששא זו: <u>ש"מ</u> תלת. מדלא קאמר ש״מ דיומי לידה שאינה שים דיום, לידה שאינה רואה בהן אין עולין לה לספירתה מדקדק ר"ת דפשוט היה לתלמוד ולא חש לומר ש״מ אע״ג דבסוף חש לומר ש"מ אע"ג דבטוף בנות כותים פליגי אביי ורבא. וקאמר רבא דעולין אין הלכה בהא כרבא אלא כאביי והיינו למ"ד דיע"ל קג״ם. ותימה דהא ברייתא . מוברת דלב"ש ולב"ה איז עולין ולקמן בפ׳ בנות כותים גבי פלוגתא דרב ולוי שני מעיינות הן או מעין אחד הוא משני ההיא ברייתא דקתני יולדת בזוב שספרה ולא טבלה הלכו שספרה ולא טבלה הלכו ב"שלשיטתן וב"ה לשיטתן דקסברי ימי לידה שאינה רואה בהן עולין לספירת זיבתה צ"ל דתרי תנאי נינהו אליבא דב"ש וב"ה: ה"מ ר׳ עקיבא היא אין הלכה כמותו בזה דלעיל פסקינן הלכה כר׳ אליעזר בארבע: דטבילה מצוה. אין הלכה כן אלא כר׳ יוסי בר׳ יהודה דאמר יום שאין לך אשה טובלת בזמנה טבילה של נדה ושל זבה ושל שומרת יום. ולקמן . . בפ׳ בתרא נמי אמרינז מכדי האידנא כולהו ספק האיזנא כולהו ספק הבחנ נינהו נטבול ביממא דשבעה משמע שלא היו טובלות בשום פעם ביום חברות בשום פעם ביום ור״ח פסק דהלכה כב״ש וב״ה דאמרי טבילה בזמנה מצוה ואינה ראיה דפשיטא דרי יוסי בר יהודה לא פליג צלייהו אלא סבר לא נחלקו ב״ש וב״ה בדבר זה: ולמה הוזכר זכר. תימה דלא פריך ארישא דאין ידוע אם ולד הוא וצ"ל דנטר עד סיפא

:ופריד אתרוייהו